

Kinek karjára ülnék, mint gyerek,
és ő szelíd szóval körülmutatná,
az állva-alvó, sötét hegyeket.

Mert félek attól, hogy fázni fogok,
valahol elveszítem a napot
s a szálát, mely szívemmel összeköt.

Bolygok mormoló, nagy vizek között,
míg valahol egy kéz magába zár,
melyből felröppen a halott madár.

PIHENŐK

Szőnyi István rajza